

Arrest

nr. 176 664 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaten C. DESENFANS en A. L. BROCORENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 november 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 9 december 2015 een asielaanvraag in. Op 13 mei 2016 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 31 mei 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Afgooye, Lower Shabelle. Op tweejarige leeftijd zou u verhuisd zijn naar het district Dhahar en de stad Dhahar (wijk Oktober), gelegen in de regio Sanaag. Op 15.08.2014 bent u naar Yemen, stad San'a gegaan. Op 05 mei 2015 beweert u vervolgens naar Oman te zijn gereisd. U bent tot de derde klas naar school gegaan in Dhahar. U was tewerkgesteld als mechaniker in Dhahar en u heeft ook als chauffeur gewerkt. U zou tot de clan Ashraaf behoren.

Toen uw nicht op een bepaald moment water ging halen, zijn twee mannen naar haar toegekomen en hebben ze een poging gedaan om haar te verkrachten. Ze hebben toen met een mes in haar been gestoken. Uw nicht begon te schreeuwen, mensen in de buurt hebben dit gehoord waardoor de twee mannen zijn gevlucht en haar gewond hebben achtergelaten. Ze werd gewond naar Bosaso gebracht en u heeft haar vervolgens naar het ziekenhuis gevoerd, waar ze zeven dagen verbleef. Vervolgens bent u naar Dhahar gegaan om deze gebeurtenis op te lossen. U heeft de vaders van de twee jongens benaderd, samen met uw oom Ahmed Ali, om de zaak af te handelen. Jullie hadden op dat moment een volgende bijeenkomst vastgelegd, wat gebruikelijk zou zijn in Somalië. Eén avond voordat deze bijeenkomst plaats zou vinden, zijn jullie nog eens samengekomen, om te bevestigen dat de samenkomst van de volgende dag nog zou doorgaan. De dag toen de bijeenkomst zou plaatsvinden, heeft uw neef Mohamed één van die twee jongens gedood. Daaropvolgend is Mohamed gevlucht, waarop u hem bent gaan zoeken. U bent te weten gekomen tijdens uw zoektocht dat Mohamed gevlucht was naar Libië, dit heeft u bij uw aankomst in Dhahar ook zo aan de ouderen verteld. Ze zijn er toen van uit gegaan dat u Mohamed hebt geholpen om te vluchten naar Libië. De broer van de man die werd gedood, heeft u direct met de dood bedreigd. U bent bij uw oom gaan slapen, waarop die broer samen met een groepje naar uw huis is gegaan, waar uw vrouw en kinderen aanwezig waren. Later heeft u te horen gekregen dat uw neef Mohamed is omgekomen op zee.

U bent op 22 november 2015 in België aangekomen, om vervolgens op 09 december 2015 hier asiel aan te vragen.

U legt een kopie van uw geboorteakte met vertaling, een employee ID card van WFP (World Food Program) en een letter of experience van WFP voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de aangehaalde feiten, kan er het volgende worden gesteld. Zo beweert u bij het Commissariaat dat twee mannen uw nicht Farhiya Abdulqadir poogden te verkrachten (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 13 mei 2016 p. 20-21, hierna genoemd CGVS p. 20-21), terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft verteld dat het om uw nicht Khadra ging. Uw verklaring hieromtrent, meer bepaald dat het de vorige keer misschien niet correct is genoteerd, want dat de naam van de persoon die mishandeld is, u vorige keer niet werd gevraagd en dat u bij het Commissariaat reeds had aangegeven dat Khadra uw zus is, kan niet overtuigen (cgvs p. 21). Nadat aan u uw verklaringen voor DVZ worden voorgelezen, stelt u: 'correctie, dat moet Farhiya zijn' (cgvs p. 21). Ook de datum wanneer Farhiya dit zou zijn tegengekomen, blijkt niet te kloppen. Zo stelde u bij het Commissariaat dat dit op 14.02.2014 zou zijn gebeurd, terwijl u bij DVZ zei dat dit probleem zich op 06.06.2014 had gesteld (cgvs p. 21). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat 06.06.2014 de datum is dat 'die jongen die man heeft vermoord' (cgvs p. 21). U de vraag opgeworpen waarom u bij DVZ heeft gezegd dat Farhiya haar problemen zich op 06 juni voordeden, zegt u 'neen dat is de datum waarop die man gedood werd' (cgvs p. 21). U gevraagd naar de clan waartoe die twee mannen behoren die Farhiya hebben aangevallen, zegt u merkwaardig genoeg de clan Warsangeli, subclan Dubays (cgvs p. 21). Dit terwijl u bij DVZ de clan Dishiiishe heeft opgegeven. Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid, zegt u simpelweg dat een persoon zich kan vergissen, maar de subclan zou Dubays zijn (cgvs p. 21). Meer nog, u gevraagd naar waarom u bij DVZ iets anders heeft verklaard, zegt u: 'Ik kan niet bevestigen dat ik vorige keer Dishiiishe heb verklaard, maar ik vertel u nu de waarheid, en dat is dat ze tot Dubays behoren' (cgvs p. 21).

Het is opmerkelijk dat u over de aanleiding tot uw problemen, zoveel tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zijn al uw problemen gebaseerd op twee jongens die de dochter van uw broer hebben aangevallen, waarop de zoon van uw broer één van die twee jongens heeft gedood. Evenwel geeft u

tegenstrijdige verklaringen omtrent de naam van de dochter van uw broer, omtrent de datum dat ze zou zijn aangevallen en over de clan waartoe de twee jongens zouden behoren.

Bovendien blijkt u ook helemaal niets te weten over die twee jongens, terwijl het de broer (Mohamud Ali) van één van deze jongens zou zijn, die u zou willen vermoorden in het kader van bloedwraak. U gevraagd naar wat u nog over die jongens weet, zegt u immers het volgende: 'Het enige wat ik over die mannen kan vertellen, is dat ze een poging hebben gedaan om het meisje te verkrachten. Vervolgens is één van hun door mijn neef vermoord, die later is gevlucht' (cgvs p. 22). U de vraag gesteld dat uw problemen toch gebaseerd zijn op het feit dat uw neef Mohamed één van die jongens heeft gedood, bevestigt u effectief dat uw problemen daarop zijn gebaseerd (cgvs p. 22). U opgeworpen dat, indien uw problemen daarop zijn gebaseerd, waarom u dan niets kan vertellen over die twee jongens, en in het bijzonder over die ene jongen die Mohamed heeft gedood, zegt u dat u daar iets meer over kan vertellen (cgvs p. 22). U hierop aangespoord om meer te vertellen, zegt u: 'Nadat mijn neef Mohamed die man heeft vermoord, is hij gevlucht richting Burao en Lasanood' (cgvs p. 22). U erop gewezen dat dit niet de vraag was, zegt u het volgende: 'Ik heb je verteld dat ze tot de subclan Dubays behoren, begrijp je dat niet?' (cgvs p. 22). U nogmaals de kans geboden om over die twee jongens te vertellen, stelt u plotseling dat de persoon die vermoord is, zijn naam Yusuf Ali is (cgvs p. 22). U ermee geconfronteerd dat u plotseling zijn naam kent, zegt u: 'Dan moet u aan mij vragen wat is zijn naam' (cgvs p. 22). Er u op gewezen dat er u werd gevraagd 'vertel mij eens alles wat u weet over die twee mannen' en dat hun naam wel degelijk valt onder alles, kan u niet meer uitbrengen dan 'ja' (cgvs p. 22). Er werd u nogmaals de kans geboden om te vertellen wat u nog weet over Yusuf Ali, hierop zegt u het volgende: 'Het is gewoon een jongeman, zo goed ken ik hem ook niet. U begrijpt wel, aangezien we daar een minderheid zijn, dat jongeren proberen hier misbruik van te maken en meisjes proberen te verkrachten, omdat ze geen bescherming hebben. We probeerden dit op te lossen, maar de zaak is groter geworden dan het al was' (cgvs p. 22).

Het is ongeloofwaardig dat u niet meer zou weten over de persoon die door uw neef werd gedood, gezien uw gehele relaas hierop is gebaseerd en gezien de broer van de vermoorde persoon, u zou willen doden in het kader van bloedwraak. Dit ondermijnt de aangehaalde vrees die u inroept in het kader van bloedwraak.

Voor wat betreft de kopij van uw geboorteakte met vertaling, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS (zie administratief dossier), kan er geen waarde worden gehecht aan Somalische documenten.

Betreffende de door u toegevoegde employee ID card van WFP en een letter of experience van dezelfde organisatie, dient er het volgende opgemerkt te worden. Toen er u werd gevraagd naar uw beroepsactiviteit, stelde u enkel dat u mekanieker was (cgvs p. 7 en p. 13). Toen er u letterlijk werd gevraagd of u ooit een andere beroepsactiviteit had, zegt u: 'Neen. Een tijdje, voordat ik mechanieker werd, was ik chauffeur' (cgvs p. 15). Verder heeft u gedurende het gehele gehoor voor het Commissariaat, met geen woord gerept over uw activiteiten voor de organisatie WFP. Bovendien heeft u ook geen problemen aangehaald die aan deze organisatie kunnen gelinkt worden. Zo werd er u immers letterlijk op het einde van het gehoor, na de bespreking van de door u ingeroepen problemen in het kader van bloedwraak, de vraag gesteld of er nog andere redenen zijn, waarom u indertijd Somalië wou verlaten. Hierop heeft u duidelijk geantwoord: 'Buiten die zaak, heb ik nooit Somalië verlaten. Ik heb er ook nooit aan gedacht om Somalië te verlaten' (cgvs p. 29). U nogmaals de vraag gesteld of u alle redenen uiteen heeft gezegd die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Somalië, zegt u 'ja zeker weten ja' (cgvs p. 29). U gaf ook uitdrukkelijk aan dat u niets meer wilde toevoegen en geen vragen meer had (cgvs p. 29).

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Sanaag. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC) beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat er in de verslagperiode confrontaties plaats hebben gevonden tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn. Hierbij vallen er soms enkele slachtoffers, voornamelijk strijders. Daarnaast vallen er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen personen of milities van verschillende clans. De geraadpleegde bronnen melden ook een doelgerichte moord door al-Shabaab Northeast (ASNE) op een zakenman en een schietpartij in een theehuis.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in het gebied Sool, Sanaag en Cayn geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan wat volgt:

"a) EERSTE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

i) Met betrekking tot de bedreigingen van april 2013

Overwegende dat verwerende partij aan verzoeker verwijt dat hij gedurende zijn asielaanvraag zou hebben laten horen dat hij enkel als mekanieker en chauffeur heeft gewerkt en "met geen woord gerept over uw activiteiten voor de organisatie WFP" (bestreden beslissing p. 2); Dat verweerder dit betwist; Dat, ten eerste, verweerder gedurende zijn eerste interview bij DVZ twee asielmotieven heeft ingeroepen, zijnde:

- *Bedreigingen van Al Shabab omwille van zijn werk voor de FWP organisatie*
- *Bedreigingen van burgers wegens een poging tot verkrachting op zijn neef en de daaropvolgende moord van één van de daders;*

Dat verzoeker dus nooit heeft verborgen voor de WFP te hebben gewerkt; Dat het de taak is van verwerende partij, op basis van de alle afgelegde verklaringen van verzoeker, nl. gedurende het interview bij DVZ, het interview op het CGVS te lijden opdat ze een perfecte en volledige beeld heeft van de asielzoeker en van zijn asielmotieven; Dat in geval verwerende partij rekening had gehouden met de verklaringen van verzoeker bij DVZ, wat de normale gang van zaken is wegens de samenwerkingsplicht en onderzoek plicht van verweerder, dan had ze kennis kunnen nemen van het job van verzoeker binnen de organisatie WFP; Dat verzoeker dus niet toegestaan is te beweren dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag met geen woord heeft gerept over zijn werk binnen de WFP organisatie, noch dat verzoeker geen vervolgingsvrees gelinkt aan dat werk heeft meegedeeld nu hij gedurende zijn interview bij DVZ wel heeft uitgelegd dat hij bedreigd werd door Al Shabab omwille van zijn werk bij de WFP organisatie; Dat bovendien het ten onrechte is dat verweerder beweert dat verzoeker "met geen woord gerept over zijn activiteiten voor de organisatie WFP", nu hij er degelijk wel over heeft gesproken gedurende het interview (gehoorverslag p. 18 en 20); Dat verweerder geen andere vragen daarover heeft gesteld; Dat verzoeker daarvoor absoluut niet verantwoordelijk is en dat dit aan hem niet verwijten kan worden; Dat het stellen van een open vraag op het einde van een interview betreffende eventuele andere asielmotieven, de verantwoordelijkheid van verweerder niet verminderd om gedurende het interview de nodige concrete vragen te stellen om de meest complete afbeelding van verzoeker en zijn vrees voor vervolging of ernstige schade te kennen en te kunnen beoordelen; Dat ten gevolge, verwerende partij een manifeste appreciatie fout begaat; Dat ze haar

uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt aangezien ze niet met alle kennis van zaken haar beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is;

ii) Met betrekking tot de vervolgingsfeiten van 2014

Overwegende dat verzoeker een vervolgingsvrees heeft wegens de poging tot verkrachting die op zijn nicht werd gepleegd; Dat hij tussen gekomen is om de zaak te behandelen met de familie van de daders (twee jonge mannen); Dat hij betrokken was in de bemiddelingen omdat hij de poging tot verkrachting heeft gezien en is tussengekomen; Dat vervolgens hij de verantwoordelijkheid had, samen met zijn oom – de vader van zijn nicht – de afspraken af te lossen om de zaak te behandelen; Dat hij hiervoor een afspraak heeft gemaakt met de familie van de daders; Dat de vooravond van de afspraak, deze werd bevestigd door beide partijen; Dat de dag van de afspraak, de broer van het meisje, slachtoffer van de poging tot verkrachting, zelf wraak heeft genomen en één van de daders heeft vermoord; Dat deze broer Mohammed heet; Dat Mohammed vervolgens uit Somalië is gevlucht en richting Libië is gegaan; Dat zijn bedoeling was Europa te bereiken maar dat hij in zee is gestorven; Dat verzoeker beschuldigd werd Mohammed te hebben geholpen om te vluchten; Dat aangezien Mohammed vertrokken is, en daarna overleden is, verzoeker de persoon op wie de wraak wordt overgedragen voor de dood van de jonge man; Overwegende dat verweerder van mening is dat de asielmotieven van verzoeker niet geloofwaardig zijn omdat er verschillen bestaan tussen zijn verklaringen bij DVZ en zijn verklaringen op het CGVS (verzoeker benadrukt dat hieromtrent verweerder zich toch baseert op de verklaringen afgelegd gedurende het interview bij DVZ); Dat verzoeker erkent de datums te hebben verwisselt; Dat de gegeven datums correct zijn, maar dat in de stress en de spoed van het interview bij DVZ, hij de datum waarop zijn nicht het slachtoffer werd van de poging tot verkrachting heeft verwisselt met de datum waarop zijn neef één van de daders heeft vermoord; Dat hij geen andere datums geeft, noch gedurende de interview bij DVZ noch gedurende zijn interview bij het CGVS; Dat dit een fout is in hoofd van verzoeker maar dat dit bezwaarlijk gehouden kan worden als bewijs van een ongeloofwaardige asielrelaas; Dat bovendien verzoeker volhardt te hebben gesproken over de verkrachting van zijn nicht Farhiya Abdulqadir zowel bij DVZ als gedurende zijn gehoor bij verwerende partij; Dat gedurende zijn gehoor effectief over zijn familie werd gesproken en dat verzoeker dus de naam van zijn zus, Khadra, heeft geciteerd; Dat de fout misschien daar ligt, maar dat verzoeker telkens over Farhiya heeft gesproken wanneer hij het over de poging tot verkrachting en de bedreigingen had; Dat verzoeker spontaan verklaarde gedurende het interview: “Misschien is dat vorige keer niet correct genoteerd, want de naam van de persoon die mishandeld is, werd me niet gevraagd. En ik heb straks aangegeven dat Khadra mijn zus is” (gehoorverslag, p. 21); Dat verzoeker degelijk een grondige kennis heeft van de feiten die aanleiding hebben gegeven aan zijn vrees voor vervolging;

Dat verweerder ten onrechte, de bestreden beslissing tracht de motiveren op het feit dat verzoeker geen nauwe en gedetailleerde kennis heeft van de persoon die hem bedreigt en zijn dood wenst; Dat verzoeker niet beseft waarom hij zijn bedreiger perfect zou moeten kennen om een gegronde vrees van hem te hebben; Dat verzoeker zich de vraag stelt waarom hij tal van informatie – anders dan deze al meegedeeld - zou moeten hebben over de jongens die zijn nicht hebben aangevallen; Dat de feiten die uiteindelijk aanleidingen hebben gegeven tot de vlucht van verzoeker uit Somalië worden als problemen tussen de stammen beschouwd;

Dat de persoon – in casu de daders – in se, niet het belangrijkste is, maar wel de stam tot de welke die persoon behoort;

Dat verzoeker het context en de chronologie van de gebeurtenissen die aanleidingen hebben gegeven tot zijn vlucht uit Somalië, nauwkeurig en precies heeft verklaart; Dat verweerder zich bijna exclusief concentreert op de geweten van verzoeker betreffende die twee jonge mannen, in plaats van de vrees voor vervolgingen in concreto na te gaan: Welke bedreigingen? In welke vorm? Periodiciteit van de bedreigingen? Inhoudt van de bedreigingen? Mogelijkheid van een bescherming via de ouderen van uw stam of de staat? Enz. Dat deze elementen veel meer informatie geven over de bedreigingen die verzoeker heeft ondergaan en de risico in geval van terugkeer naar Somalië, dan zijn weten over die twee jongens; Dat verweerder ten onrechte de asielmotieven van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwt omdat ze van oordeel is dat “het is ongeloofwaardig dat u niet meer zou weten over de persoon die door uw neef werd gedood, gezien uw gehele relaas hierop is gebaseerd en gezien de broer van de vermoorde persoon, u zou willen doden in het kader van een bloedwraak”; Dat verweerder zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingen status niet baseert op een gebrek aan bedreigingen en vervolgingen, maar enkel op een beweerd gebrek van kennis van de jonge mannen die zijn nicht zijn aangevallen en van de persoon die wraak wenst te nemen op verzoeker wegens het vermoorden van

zijn broer; Dat deze motivatie niet draagkrachtig is en aldus de redenen van de weigeringsbeslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd zijn;

b) TWEEDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 48/4, 84/5 en 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overwegende dat verwerende partij het volgende meedeelt als verantwoording van de weigering tot de toekenning van de subsidiaire bescherming status in hoofde van verzoeker: (...). Dat verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire bescherming gestaaft is op een COI Focus document d.d. 15.07.2015, dus bijna één jaar oud; Dat dit document niet actueel genoeg om de risico tot ernstige schade in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Somalië te evalueren; Dat verweerder erkent dat in de verslagperiode confrontaties plaats vonden waarbij slachtoffers zijn gevallen met doelgericht moorden door Al Shabab; Dat dit een aanwijzing is dat de situatie in Puntland (Somalië) niet veilig is; Dat het ten gevolg noodzakelijk is om een actueel zicht te hebben over de veiligheidssituatie en de huidige concrete risico tot ernstige schade in geval van terugkeer naar Somalië; Dat hoewel verwerende partij over een zekere appreciatie marge beweert te beschikken (bestreden beslissing p. 3), ze verplicht is al haar beslissing uitdrukkelijk te motiveren, in feiten en in rechten; Dat verwerende partij verplicht is met alle kennis van zaken haar beslissingen te nemen; Dat ze zich in geen geval kan tevreden stellen op veronderstelling betreffende de veiligheidssituatie van een land of een regio waar een asielzoeker teruggestuurd zou worden;

Dat bovendien verwerende partij een appreciatiefout begaat gezien haar verklaringen volgens de welke er "actueel in het gebied van Sool, Sanaag en Cayn, geen sprake is" van een situatie overeenkomstig met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (bestreden beslissing p. 3);

Dat een bron gedateerd van 15.7.2015 geen actuele beeld geeft van de veiligheidssituatie in Somalië en dit zeker aangezien verwerende partij niet kan ontkennen dat de veiligheidssituatie in Somalië beïnvloed is door een langdurige aanslepende strijd (beleidsnota, Somalië, 21.10.2015 beschikbaar op de website van verwerende partij); Overwegende dat verzoeker het stuk 6 toevoegt aan huidig beroep; Dat het document dateert van februari 2016;

Dat er, betreffende Puntland, het volgende gelezen verklaard word:

- Al Shabab is zijn aanwezigheid aan het "duwen" van Centraal Somalië naar het Noorden (p. 70)*
- De toenamen van de aanwezigheid van Al Shabab in het Noorden, verhoogd dreigementen in het regio (p. 70),*
- Er vinden strijden en confrontaties plaats tussen Al Shabab, het leger ("Puntlands Forces") en de stammen (p. 70 en 71);*
- Al Shabab meerdere terroristische aanslagen heeft gepleegd nl. in 2015 en na het publiceren van het document COI Focus waarop verweerder haar beslissing staat (p. 70);*

Dat ten gevolge de veiligheidssituatie in Puntland snel kan veranderen en dat er serieuze gronden bestaan om aan te nemen dat er een risico tot ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon in geval van terugkeer naar Puntland, Somalië; Dat bovendien verzoeker benadrukt dat Puntland steeds de doodstraf.

Dat (...) (Vrije vertaling: Minstens 14 personen werden doodgeschoten en minstens 52 ter dood beschuldigingen werden uitgesproken in Somalië. Minstens 13 van de deze executies en minstens 31 van de ter dood beschuldigingen werden gedaan onder de autoriteit van de federale regering van Somalië, alhoewel deze in 2012 en 2014 in voordeel van de resolutie van de Verenigde Staten betreffende een moratorium over het gebruik van de doodstraf. Een extra executie werd geregistreerd in de regio van Jubaland. De door de federale regering ter dood beschuldigen worden meestal gefusilleerd. 11 ter dood beschuldigingen, misschien meer, werden in de semi-onafhankelijke regio van Puntland, in het Noorden uitgesproken en 10 anderen in het zelfverklaarde Republiek van Somaliland); Dat verweerder de risico tot een ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet niet is nagegaan; Dat zodoende verwerende partij haar beslissing niet draagkrachtig motiveert;

Dat verweerder niet ten gronde, en op basis van de meest actuele informatie haar weigeringsbeslissing omtrent de subsidiaire bescherming status in hoofde van verzoeker, heeft gestaaft; Dat ten gevolge de

bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is en verwerende partij haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; Dat het middel is gegrond;

c) DERDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 62 van de vreemdelingen wet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Overwegende dat, in uiterst ondergeschikte orde, en indien Uw Raad toch tot oordeel mocht komen in de onmogelijkheid te zijn de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming status toe te kennen aan verzoeker en zou over meer informatie nodig moeten hebben, dan hoeft de bestreden beslissing vernietigd te worden en de zaak terug gestuurd worden naar het Commissariaat-Generaal voor aankomende onderzoeksmaatregelen; Dat inderdaad, er, o.a., benadrukt moet worden dat het CGVS de situatie van de verzoeker niet grondig heeft onderzocht; Dat, onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, er duidelijk blijkt uit de beschikbare informaties, dat verzoeker een serieuze risico tot ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Somalië; Dat verzoeker meent dat dit element niet grondig en op een onpartijdige wijze onderzocht werd door verwerende partij; Dat dit een schending inhoudt van haar onderzoek plicht en haar uitdrukkelijke, formele motiveringsplicht; Dat voor al deze redenen, hoeft, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.1.2. In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omwille van de vaststelling dat verzoeker vaag en tegenstrijdig is omtrent de kern van zijn asielrelaas. Zo legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de naam van de dochter van zijn broer, omtrent de datum dat ze zou zijn aangevallen en over de clan waartoe de twee jongens zouden behoren. Bovendien blijkt verzoeker ook helemaal niets te weten over die twee jongens, terwijl het de broer (Mohamud Ali) van één van deze jongens zou zijn, die hem zou willen vermoorden in het kader van bloedwraak. Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker, gedurende het gehele gehoor voor het Commissariaat, met geen woord heeft gerept over zijn activiteiten voor de organisatie WFP.

2.1.3. Waar verzoeker tracht een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, benadrukt de Raad vooreerst dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden op grond

waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan bovendien niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

2.1.4. Verzoeker stelt vooreerst dat hij wel degelijk werd bedreigd door Al Shabaab omwille van zijn werk voor de WFP organisatie en dit als asielmotief naar voor heeft gebracht, dat de verwerende partij onterecht stelt dat hij *“met geen woord gerept (heeft) over uw activiteiten voor de organisatie WFP”*, dat verzoeker dus nooit heeft verborgen voor de WFP te hebben gewerkt, dat verweerder geen vragen heeft gesteld over zijn activiteiten voor de organisatie WFP. Verzoeker verwijst in dit verband naar het gehoorverslag p. 18 en 20.

De Raad stelt vast dat deze stelling geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het dossier blijkt niet dat verzoeker verklaard heeft dat hij omwille van activiteiten voor de organisatie WFP bedreigd werd door Al Shabaab.

Zo blijkt uit het verhoor onder de titel “Documenten” op pagina 18 dat verzoeker verklaarde:

“Had u andere documenten in Somalië? Behalve het paspoort? Mijn documenten die ik had, heb ik ingeleverd.

U had geen andere documenten behalve deze die u al heeft afgegeven? Neen meer dan dat had ik niet. U had een geboorteakte? Ja.

Weet u de procedure hoe u of uw ouders in het bezit zijn geraakt van die akte? Dit document heb ik zelf aangevraagd, dit heb ik gedaan in de periode dat ik naar Mogadishu ging. Ik ben naar de lokale regering toegegaan, met de mededeling dat ik een geboorteakte wenste te bekomen, en het werd ter plaatse voor mij geregeld.

Wanneer was dat? Dit was 2009.

Waarom heeft u dat aangevraagd? Ik had toen werk gekregen van een organisatie, WFP, ze hebben me verteld om mijn identiteitsdocumenten in te leveren. Ze hebben gevraagd voor een geboorteakte.”

Uit het verhoor blijkt voorts dat verzoeker op pagina 20 verklaarde:

“U zei dat u in 2009 de geboorteakte bent gaan halen in Mogadishu, maar op de akte staat afgeleverd in 1968?

Ik weet wat fout is gegaan. Dit is al bekend bij mij, heb ik vorige keer ook bij de persoon die het heeft gemaakt, aangegeven, dat de afgiftedatum niet correct is. Hij zei het is geen probleem, ik schrijf er de geboortedatum op en dan de uitgiftedatum iets later. Inderdaad hij heeft afgiftedatum en geboortedatum in 1968 genoteerd. Nadat ik het document bij WFP heb gebracht, hebben ze mij er ook op gewezen dat afgiftedatum niet correct was, want ze wisten dat ik geen akte had, maar het was geen probleem”.

Uit het verhoor, waarnaar verzoeker zelf verwijst, blijkt niet dat verzoeker verklaard heeft dat hij bedreigd werd door Al Shabaab omwille van zijn werk voor de WFP organisatie en dit als asielmotief naar voor heeft gebracht.

Verzoekers betoog brengt het volgend motief niet aan het wankelen: *“Betreffende de door u toegevoegde employee ID card van WFP en een letter of experience van dezelfde organisatie, dient er het volgende opgemerkt te worden. Toen er u werd gevraagd naar uw beroepsactiviteit, stelde u enkel dat u mekanieker was (cgvs p. 7 en p. 13). Toen er u letterlijk werd gevraagd of u ooit een andere beroepsactiviteit had, zegt u: ‘Neen. Een tijdje, voordat ik mechanieker werd, was ik chauffeur’ (cgvs p. 15). Verder heeft u gedurende het gehele gehoor voor het Commissariaat, met geen woord gerept over uw activiteiten voor de organisatie WFP. Bovendien heeft u ook geen problemen aangehaald die aan deze organisatie kunnen gelinkt worden. Zo werd er u immers letterlijk op het einde van het gehoor, na de bespreking van de door u ingeroepen problemen in het kader van bloedwraak, de vraag gesteld of er nog andere redenen zijn, waarom u indertijd Somalië wou verlaten. Hierop heeft u duidelijk geantwoord: ‘Buiten die zaak, heb ik nooit Somalië verlaten. Ik heb er ook nooit aan gedacht om Somalië te verlaten’ (cgvs p. 29). U nogmaals de vraag gesteld of u alle redenen uiteen heeft gezegd die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Somalië, zegt u ‘ja zeker weten ja’ (cgvs p. 29). U gaf ook uitdrukkelijk aan dat u niets meer wilde toevoegen en geen vragen meer had (cgvs p. 29).”*

2.1.5. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent de naam van de dochter van zijn broer en omtrent de datum dat ze zou zijn aangevallen, komt verzoeker niet verder dan te stellen *“Dat verzoeker erkent de datums te hebben verwisselt”* en *“Dat bovendien verzoeker volhardt te hebben gesproken over de verkrachting van zijn nicht Farhiya Abdulqadir zowel bij DVZ als gedurende zijn gehoor bij verwerende partij; Dat gedurende zijn gehoor effectief over zijn familie werd gesproken en dat verzoeker dus de naam van zijn zus, Khadra, heeft geciteerd; Dat de fout misschien daar ligt, maar dat verzoeker telkens over Farhija heeft gesproken wanneer hij het over de poging tot verkrachting en de bedreigingen had”*.

Uit het verhoorverslag blijkt ook niet dat verzoeker “spontaan” verklaarde dat de naam niet correct is genoteerd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het gehoorverslag, waarnaar verzoeker zelf verwijst (p. 21), blijkt het volgende:

*“U zegt dat Farhiva Abdulqadir werd mishandeld. ik heb hier van bij DVZ niet Khadra?
Misschien is dat vorige keer niet correct genoteerd, want de naam van de persoon die mishandeld is, werd mij vorige keer niet gevraagd. En ik heb straks aangegeven dat Khadra mijn zus is.
Po leest deel voor van de verklaringen van asielzoeker.
Correctie dat moet Farhiya zijn.”*

Het is pas nadat verzoeker gewezen werd op het feit dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere naam heeft vernoemd dan op het Commissariaat en nadat de protection officer desbetreffende passage uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelezen dat verzoeker toegeeft een andere naam te hebben vernoemd.

Dit betoog is niet van aard om volgend motief te ontcrachten: *“Voor wat betreft de aangehaalde feiten, kan er het volgende worden gesteld. Zo beweert u bij het Commissariaat dat twee mannen uw nicht Farhiya Abdulqadir poogden te verkrachten (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 13 mei 2016 p. 20-21, hierna genoemd CGVS p. 20-21), terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft verteld dat het om uw nicht Khadra ging. Uw verklaring hieromtrent, meer bepaald dat het de vorige keer misschien niet correct is genoteerd, want dat de naam van de persoon die mishandeld is, u vorige keer niet werd gevraagd en dat u bij het Commissariaat reeds had aangegeven dat Khadra uw zus is, kan niet overtuigen (cgvs p. 21). Nadat aan u uw verklaringen voor DVZ worden voorgelezen, stelt u: ‘correctie, dat moet Farhiya zijn’ (cgvs p. 21). Ook de datum wanneer Farhiya dit zou zijn tegengekomen, blijkt niet te kloppen. Zo stelde u bij het Commissariaat dat dit op 14.02.2014 zou zijn gebeurd, terwijl u bij DVZ zei dat dit probleem zich op 06.06.2014 had gesteld (cgvs p. 21). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat 06.06.2014 de datum is dat ‘die jongen die man heeft vermoord’ (cgvs p. 21). U de vraag opgeworpen waarom u bij DVZ heeft gezegd dat Farhiya haar problemen zich op 06 juni voordeden, zegt u ‘neen dat is de datum waarop die man gedood werd’(cgvs p. 21). U gevraagd naar de clan waartoe die twee mannen behoren die Farhiya hebben aangevallen, zegt u merkwaardig genoeg de clan Warsangeli, subclan Dubays (cgvs p. 21). Dit terwijl u bij DVZ de clan Dishiiishe heeft opgegeven. Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid, zegt u simpelweg dat een persoon zich kan vergissen, maar de subclan zou Dubays zijn (cgvs p. 21). Meer nog, u gevraagd naar waarom u bij DVZ iets anders heeft verklaard, zegt u: ‘Ik kan niet bevestigen dat ik vorige keer Dishiiishe heb verklaard, maar ik vertel u nu de waarheid, en dat is dat ze tot Dubays behoren’ (cgvs p. 21).”*

2.1.6. Tegen de conclusie van de verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet meer zou weten over de persoon die door zijn neef werd gedood, gezien zijn gehele relaas hierop is gebaseerd en gezien de broer van de vermoorde persoon hem zou willen doden in het kader van bloedwraak en dat dit de aangehaalde vrees die verzoeker inroept in het kader van bloedwraak ondermijnt, brengt verzoeker in dat hij *“niet beseft waarom hij zijn bedreiger perfect zou moeten kennen om een geponde vrees van hem te hebben”*.

Verzoeker betoogt voorts dat hij de context en de chronologie van de gebeurtenissen, die aanleidingen hebben gegeven tot zijn vlucht uit Somalië, nauwkeurig en precies heeft verklaard. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van punt 2.1.5. om vast te stellen dat voornoemde bewering niet klopt. Verzoeker slaagt er niet in volgend motief te ontcrachten:

“Bovendien blijkt u ook helemaal niets te weten over die twee jongens, terwijl het de broer (Mohamud Ali) van één van deze jongens zou zijn, die u zou willen vermoorden in het kader van bloedwraak. U gevraagd naar wat u nog over die jongens weet, zegt u immers het volgende: ‘Het enige wat ik over die mannen kan vertellen, is dat ze een poging hebben gedaan om het meisje te verkrachten. Vervolgens is

één van hun door mijn neef vermoord, die later is gevlucht' (cgvs p. 22). U de vraag gesteld dat uw problemen toch gebaseerd zijn op het feit dat uw neef Mohamed één van die jongens heeft gedood, bevestigt u effectief dat uw problemen daarop zijn gebaseerd (cgvs p. 22). U opgeworpen dat, indien uw problemen daarop zijn gebaseerd, waarom u dan niets kan vertellen over die twee jongens, en in het bijzonder over die ene jongen die Mohamed heeft gedood, zegt u dat u daar iets meer over kan vertellen (cgvs p. 22). U hierop aangespoord om meer te vertellen, zegt u: 'Nadat mijn neef Mohamed die man heeft vermoord, is hij gevlucht richting Burao en Lasanood' (cgvs p. 22). U erop gewezen dat dit niet de vraag was, zegt u het volgende: 'Ik heb je verteld dat ze tot de subclan Dubays behoren, begrijp je dat niet?' (cgvs p. 22). U nogmaals de kans geboden om over die twee jongens te vertellen, stelt u plotseling dat de persoon die vermoord is, zijn naam Yusuf Ali is (cgvs p. 22). U ermee geconfronteerd dat u plotseling zijn naam kent, zegt u: 'Dan moet u aan mij vragen wat is zijn naam' (cgvs p. 22). Er u op gewezen dat er u werd gevraagd 'vertel mij eens alles wat u weet over die twee mannen' en dat hun naam wel degelijk valt onder alles, kan u niet meer uitbrengen dan 'ja' (cgvs p. 22). Er werd u nogmaals de kans geboden om te vertellen wat u nog weet over Yusuf Ali, hierop zegt u het volgende: 'Het is gewoon een jongeman, zo goed ken ik hem ook niet. U begrijpt wel, aangezien we daar een minderheid zijn, dat jongeren proberen hier misbruik van te maken en meisjes proberen te verkrachten, omdat ze geen bescherming hebben. We probeerden dit op te lossen, maar de zaak is groter geworden dan het al was' (cgvs p. 22)."

2.2. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande de analyse van de veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland van 15 juli 2015 dat er in de verslagperiode confrontaties hebben plaats gevonden tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn, dat er hierbij soms enkele slachtoffers vallen, voornamelijk strijders, dat daarnaast er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties vallen tussen personen of milities van verschillende clans en dat de geraadpleegde bronnen ook een doelgerichte moord door al-Shabaab Northeast (ASNE) op een zakenman en een schietpartij in een theehuis melden.

2.2.2. Verzoeker betoogt "Dat een bron gedateerd van 15.7.2015 geen actuele beeld geeft van de veiligheidssituatie in Somalië en dit zeker aangezien verwerende partij niet kan ontkennen dat de veiligheidssituatie in Somalië beïnvloed is door een langdurige aanslepende strijd". Verzoeker verwijst naar de beleidsnota, Somalië, van 21 oktober 2015 die op de website van verwerende partij staat en naar het COI rapport Somalië van februari 2016, dat bij het verzoekschrift is gevoegd.

Het betoog van verzoeker: "- Al Shabab is zijn aanwezigheid aan het "duwen" van Centraal Somalië naar het Noorden (p. 70); - De toenamen van de aanwezigheid van Al Shabab in het Noorden, verhoogd dreigementen in het regio (p. 70); - Er vinden strijden en confrontaties plaats tussen Al Shabab, het leger ("Puntlands Forces") en de stammen (p. 70 en 71); - Al Shabab meerdere terroristische aanslagen heeft gepleegd nl. in 2015 en na het publiceren van het document COI Focus waarop verweerder haar beslissing staat (p. 70)" bevestigt het motief dat er actueel voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De incidenten waarnaar verzoeker verwijst liggen in het patroon van geweld dat wordt beschreven in de motivering van de bestreden beslissing.

De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focus gestoeld is, wordt geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal burgers die slachtoffers zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van burgers, etc.

De commissaris-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar aantoont dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat er actueel in de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontkrachten.

3.1. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC